

tænkes kan. Det er saa klart og tydeligt, som man kan tænke sig, en Overtrædelse af Grundlovens § 49. Grundlovsbrud er ikke noget ukendt i dette Land. Højre har foretaget en Række Grundlovsbrud og krænkede Bevillingsretten paa det groveste. Jeg vil dog sige, at i alle Højres Grundlovsbrud . . .

Formanden: Det ærede Medlem kunde maaske finde et heldigere Udtryk end „Grundlovsbrud“.

K. M. Klausen: Saa sige vi: Overtrædelse af Grundloven. Altsaa, i Højres Overtrædelse af Grundloven og dets Til-sidesættelse af Bevillingsretten var der dog en vis Aabenhed, der var ikke noget, der skulde skjules; det var noget, der foregik i Dagens Lys, noget, Rigsdagen var vidende om, ikke noget, man ad Omveje skulde have at vide. Men saaledes som det foregaar her, gaar det stille og ubemærket hen, bag om Rigsdagen og uden om Bevillingsmyndigheden, men derfor er det ikke bedre, end Højres var. Vi have ogsaa set, hvorledes den forrige Krigsminister, Hr. Madsen, anvendte ubevilgede Penge, brugte dobbelt saa meget, som der var bevilget til ham, f. Eks. til Skanserne paa Saltholm. Han tillod sig at udlevere gratis en stor Mængde Klædevarer fra Usserød Klædefabrik. Men det kom dog frem paa Statsregnskabet, medens dette ingen Steder findes, det undrages Rigsdagens Kontrol, og Statsrevisionen, som skal revidere Statsregnskabet, aner ikke det mindste om, at det er gaaet saaledes til.

Jeg har derfor anset det for rigtigt at drage denne Sag frem her. Den har en konstitutionel Side, som vi ikke kunne se bort fra.

Nu vil man ganske vist mene, at der skulde være — det syntes at skinne igennem Ordførerens Udtalelser — en Hjemmel herfor, som støtter sig paa gammel Praksis, paa en Overenskomst eller Aftale, som har fundet Sted mellem daværende Krigsminister Thomsen og Finansudvalget den 21. Februar 1895. Jeg skal tillade mig at citere denne Protokolltilførsel, fordi den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører citerede den, er meget vildledende, netop

det, som det kom an paa, udelod han klogeligt nok. Jeg skal altsaa tillade mig at oplæse denne Protokolltilførsel, der lyder saaledes: „I Anledning af en Meddelelse fra Krigsministeren om, at der er kommet Anmodning hertil om Forfærdigelse af Patroner paa Vilkaar af, at der betales 6 pCt. over Forfærdigelsesprisen som Vederlag til de Funktionærer, som benyttedes ved Arbejdet, vedtog Udvalget at udtale, at det intet havde at erindre imod denne Foranstaltning, naar den ikke kom til at medføre nogen ekstraordinær Antagelse af faste Arbejdere og i øvrigt ikke paadrog den danske Statskasse nogen som helst Udgift“. Her er altsaa Tale om en mindre Levering, hvorpaa Staten skulde tjene 6 pCt., det staar udtrykkelig nævnt, men det talte den ærede Ordfører ikke om . . . (Stemmer: Jo!) . . . Saa beder jeg undskyld, saa har jeg overhørt det. Her er altsaa Tale om en Fortjeneste af 6 pCt. og tillige om, hvortil denne Fortjeneste skulde anvendes, nemlig som Erstatning til de Funktionærer, som havde med denne Sag at gøre. Det skulde være den Hjemmel, som den nuværende Forsvarsminister har til de Foranstaltninger, han har truffet. Men enhver vil forstaa, at det kan han ikke benytte som Hjemmel. Her er der nemlig Tale om langt større Fortjeneste, og her drejer det sig om meget betydelige Summer, som undrages for Statskassen.

Naar jeg har fremdraget denne Sag, er det, fordi jeg mener, at det er en Sag, som absolut bør ind under Statsmagtens Kontrol, at det bør ikke være noget, der foregaar bag Rigsdagens Ryg, at de Indtægtskilder, som tilflyde Staten paa den Maade, bør gaa ind i Statskassen. Vi bør ikke have en saadan Ordning, at vi inden i Statskassen igen kunne have en mindre Kasse, som er undragen Bevillingsmyndigheden, som Ministeren sidder og raader over, og som han anvender til at forhøje Militærbevillingerne her og der, hvor han nu finder det nødvendigt. Det er det, jeg mener skulde forhindres, og det er det, der har bevirket, at jeg har draget denne Sag frem. Jeg har ikke noget imod, at Hærens Værksteder beskæftige sig med Fabrikation for private, at de f. Eks. fabrikere Cykler, udføre Arbejde for „Det